

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

Resum de l'any sant.

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

—Diputats, em creia que era el cos...
—Què creia d'aquella manera? Que...
no ven que la portaria a casa jo...

Un raig d'esperança

El general Jofre Nouvilas (Jofre és, en efecte, la castiça forma catalana de *Godofredo*, que diuen els castellans) féu dies enrera unes declaracions molt interessants a un redactor d'*El Noticiero Universal*. I en aquestes declaracions, entre altres coses suggestives que no comentem per falta d'espai i per altres raons de pes, trobem allò que podríem anomenar un raig d'esperança, que demostra que no és tan llunyana com alguns volen suposar, l'hora de la completa restauració de les llibertats constitucionals dins l'Estat espanyol.

En efecte: el general Nouvilas parlà de la possibilitat que ell presenti la seva candidatura a la diputació a Corts pel districte de Figueras, del qual és oriund. Això vol dir que hi tornarà a haver eleccions, i diputats, i Corts; tot, naturalment, purificat i regenerat de la manera més satisfactòria possible.

Essent com és secretari del Directori militar, el general Nouvilas està en condicions de saber, fins allí on és humanament possible, l'evolució que seguiran les coses de l'Estat, i per tant, les seves paraules tenen una autoritat innegable. És evident que si la celebració d'eleccions generals fos només una possibilitat remota, el general Nouvilas no hauria fet cap al·lusió a la seva candidatura eventual. Quan ell en parla, senyal que es pot esperar que la celebració d'eleccions, amb tot el que implica, serà un fet dintre un temps pròxim. I donem al mot pròxim, és clar, un sentit prudencial. Tenim, doncs, davant dels nostres ulls, un raig d'esperança en mig de la foscor.

TOTA LA CORRESPONDENCIA QUE NO SIGUI ADMINISTRATIVA DEU DIRIGIR-SE AL DIRECTOR DE LA CAMPANA DE GRACIA

Els amics de França

Madrid ha tornat a constituir-se la societat dels "Amics de França", semblant a la que durant la guerra fou sostinguda, primer que enlloc, a Barcelona. Una societat així, a Madrid, tindrà sempre un aire d'encartrament i d'oficialitat oficiosa. Però Barcelona, no. A Barcelona, inclús allò que ha de tenir una solemnitat, pren, per l'ambient de naturalitat, quan no de passió, una airosa agilitat.

Ens atreviríem a proposar la reconstitució dels "Amics de França", aprofitant els moments propicis. No és que proposem una solidaritat amb els pactes diplomàtics. França i les coses de França tenen avui una actualitat a Espanya, i encara que poden existir recels a Espanya i a França respecte a la oportunitat de la cooperació, qualsevol succés obtingut a costa d'Abd-el-Krim produirà una accentuació en el contacte, avui cir-

EQUIVOCACIO

—Què crida d'aquesta manera? Que no veu que la portera sóc jo.
—Dispensi, em creia que era el gos.

cumstancial dels dos pobles. Aprofitar aquests moments és el que preconitzem. Els hostils a França són innombrables, inclús a Catalunya que té fama de francòfila, i quan aqueixa hostilitat minvi, per la força del moment internacional, intensificar l'amor a la França i a tot el que representa la França.

S'han de tornar a prendre posicions per a l'avenir i per al present. Dos pobles influeixen sobre la nostra gent, Alemanya i Itàlia. Hindenburg pel bell prestigi guerrer, i Mussolini pel nou prestigi de l'audàcia conservadora, sedueixen els nostres conservadors i neutres. Els més grans homes de França i d'Anglaterra, que són els nostres pobles, ja que Rússia no exerceix atracció més que sobre una petita minoria, no posseeixen entre nosaltres, els prestigis que l'Hindenburg i Mussolini. Així les doctrines que representen. Així, també, tots els matisos espirituals restants. L'exaltament de França seria l'exaltament de tota una concepció de la vida.

Es clar que resulta difícil una coincidència absoluta dels amics de França, per a aquesta exaltació, per a la diversitat de camps, però cada u a la seva manera, tal com durant la guerra.

PARADOX

Els estius d'Abd-el-Krim

—Què passa a la nostra zona del Marroc? preguntaren l'altre dia els periodistes al general Vallespinosa, membre del Directori militar.

—L'agitació de cada estiu—va respondre l'interpelat amb concís llenguatge.

En efecte: al Marroc, l'agitació és, als estius, fruita del temps. Ja ho era abans de la revolta d'Abd-el-Krim. Però ho és més d'ençà que aquest gran murri s'ha posat al cap de representar el paper de president de la República del Rif, amb il·lusions d'arribar encara més amunt.

D'uns quants anys ençà, Abd-el-Krim pertorba l'estiueig dels Estats protectors. Primer, l'Espanya va haver de sofrir les conseqüències de les jugades estivals del cabdill sarraí. Ara li ha tocat el torn a França. D'aquí ve que els Governos de París i Madrid han pres la determinació de posar-se d'acord, per tal d'estrenger el bloqueig dels rebels i d'acabar d'una vegada, si és possible, amb aquests estius tràgics.

Realment, és una cosa intolerable que un moro de tres i no res, com Abd-el-Krim, que ni tan sols descendeix de Mahoma, tingui la insolència i l'audàcia de plantar cara a potències europees tan poderoses com França i tan

glorioses com Espanya. L'haver de sostenir una guerra és sempre desagradable. Però quan els pobles de prestigi i d'Història han de destorbar-se per lluitar amb un Abd-el-Krim, que no és altra cosa sinó un rebel, la guerra resulta més desagradable encara.

Es veu que Abd-el-Krim s'ha ben acostumat a organitzar cada estiu la guerra corresponent, amb una puntualitat perfecta. Sembla un empresari que obre cada any, en el dia assenyalat, la temporada d'espectacles.

Enguany, ja la tenim oberta. És una temporada de banys de sang. Aquesta vegada ha començat per la zona francesa, i ja han arribat les primeres espurnes a la espanyola.

Hi ha, però, un conort. Ara és la darrera vegada. És cert que ja s'ha dit altres vegades que era l'última. Però això era en temps de la política vella. Actualment la cosa va de debò. La conferència franco-espanyola de Madrid és el cop fatal per a Abd-el-Krim. D'aquesta no se'n aixecarà, i s'hauran acabat els seus estius vermells.

I convé fora que sigui així. Les conseqüències dels cops del cabdill moro, no solament eren de caràcter militar, sinó també de caràcter polític. Aquí tenim, per exemple, el cas de França. Per culpa de la guerra del Marroc hi ha baralles fortes a la Cambra francesa i està a punt de trencar-se el Càrtel radical-socialista.

Es pot permetre això? No seria extraordinari i inaudit que Abd-el-Krim, des del seu cau rifeny, tingués prou força per fer caure ministeris a França i a altres llocs?

Com que això no pot durar, ha d'acabar per força. El cor ens diu que no trigarem gaire—i això no vol dir que sigui tot seguit—a rebre notícies satisfactòries. Qui sap si es produirà la submissió d'Abd-el-Krim, rebec, buscarraons i empresari de guerres d'estiu.

FULMEN

TEMES SOCIALS

Un capítol d'estètica

Parlant de sindicalisme en aquest mateix lloc fa unes setmanes, vàrem qualificar aquesta teoria social de neoclàssica i renaixentista.

Haurà semblat a algú que això era ennoblir en excés un moviment de violència, de masses populars, un fet, després de tot, purament econòmic i materialista.

Però és que pot tenir-se per idealista la concepció actual de la Societat? Es que un patró del Foment és més romàntic que un treballador marxista o Saintsimonià?

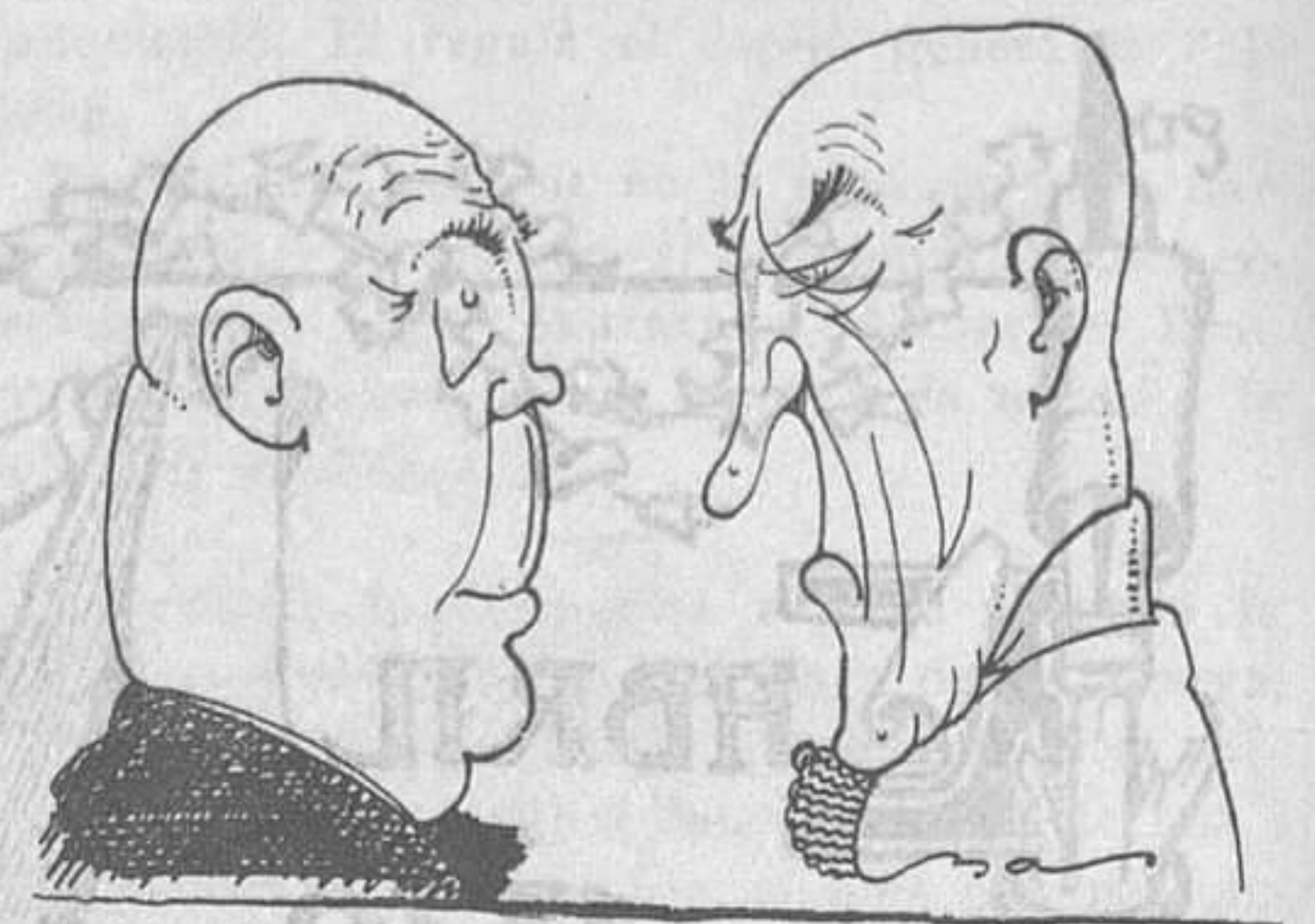
Hi ha una pila de coses que no són ni clàssiques, ni romàntiques, i una pila d'idees que no són ni ideologies, ni idealisme. I això en literatura com en altres esferes. No hi ha més idealisme en la obra de Zola o de Flaubert o de Gorki o de Kuprin, que en la de Saint-Just Girardin, de D'Annunzio o Fenelon? Qui gosarà qualificar a Molière, a Cervantes, a Quevedo, a Dostoievski, a Dickens? Fins a quin punt són romàntics i en quin moment deixen d'esser-ho, o es mostren clàssics aquests grans autors?

Victor Hugo diu una insigne veritat, que encara avui sembla nova, quan escriu en l'estudi pròlog de la seva tragèdia *Cronwell* que el romanticisme s'inicia tan bon punt s'albira que en ço que és lleig o grotesc hi ha també poesia, és a dir, quan els déus i els gegants es tornen senzillament homes. Però romanticisme en el sentit estricte vol dir encara sentiment subjectiu, "humanisme". Humanisme, ve't aquí on convergeixen i on s'enllacen els dos grans corrents estètics.

Les dues tendències que semblen extremes donen un valor comú a l'home, al document "humà". Però hi ha una expressió d'art que és la més denigrada per clàssics i romàntics que dona preferència al valor, al document social. I aquesta és, precisament, la nova renaixença que assenyalàvem.

Aquesta preocupació del factor home com ésser abstracte, l'han tinguda també les ciències morals. Els cossos jurídics que ens ha legat Roma ho palesen ben tristament: la lògica de l'escola, la moral prekantiana, l'economia liberal. Fins en la pintura i l'escultura medievals es remarca el predomini de la figura "individual" damunt els fons i les masses.

Més tard, molt més tard, fins el segle XIX no es formaren veritables escoles d'art i de ciències socials, analítica i sintèticament, les

LLANUTS

—Això de les peregrinacions sempre va bé... Deixes la dona a casa i et busques un "cuento" per anar peregrinant.

clàsses, els grups humans, van prenent relleu en la imaginació dels poetes i dels savis.

En l'ordre de les teoritzacions polítiques, Carles Marx, el gran idealista com l'anomena un catedràtic tan poc sospitós com Adolf Posada, és el primer renaixentista digne d'aquest nom, el Shakespeare del modern drama social...

No hem pretès escometre una qüestió tan complexa, delicada i estrènua com la de la interpretació estètica d'un moviment social. Brindem, però, aquest tema tan suggestiu, que veurem John Ruskin i William Morris a d'altres plomes més ben trempades, segurs de que poden escaure's conclusions interessantíssimes.

Ço que hem volgut posar en clar és el noble entroncament d'una teoria que mou avui tot el món polític d'Europa i que està cridada, ho creiem fermament, a substituir les actuals normes orgàniques de les societats polítiques.

El fenòmen sindicalista no aixeca ja solament odis i fervors, sinó que inspira fondes meditacions i promou treballs de laboratori. Els filòsops, els juristes, els homes de ciència en general, comencen d'arreglar-se a una banda i altra. Tota la literatura política i social i àdhuc les altres, estan impregnades d'aquest neguit o d'aqueixa esperança.

La Propietat, l'Estat, el Dret d'herència i altre personatges dogmàtics del cicle clàssic-romàntic van esvaïnt-se de mica en mica. Les figures de primer plan es formen entre els colors abigarrats i les estructures i anatomies cíclopiques dels ségons termes. Els versos epilogals del drama els recitarà un comparsa...

I la silueta formosa, gràcil, aèria de l'Acropolis del Treball honorat i justicier comença de retallar-se vagament en l'horitzó que s'enriola...

GLICINI

Massa consideració

Aquesta mena de gent massa complimentosa que té la mania de quedar bé amb tot-hom, és una mena que no s'acabarà mai. Ara han sortit a fer soroll una colla de senyors, d'aquests carregats de compliments, amb una de les seves. Aquesta una de les seves és l'homenatge a Sagasta. A Sagasta, figurint-se!

Ara diguin vostès: qui es recordava d'aquell polític mort, enterrat, podrit i escampat per la terra en deu mil formes animals, vegetals i minerals? Vaja, home!

En Sagasta era un home llarg d'història, llarg de gramàtica de la d'aquell color, llarg de tupè... Molt llarg. Però era poca cosa més que això que diem.

Està bé que cada home tingui el seu moment de popularitat si se la guanya, sigui com sigui. Està bé que la Història ens recordi herois com ara Torquemada, Erostrat, fins Diego Corrientes. Hi ha llegidors i buscadors de tots els gustos, i tots tenen dret a enterar-se d'allò que més els plagui. El que no està prou bé és que volguessin celebrar el centenari d'un Torquemada, per exemple, o d'un *Vivillo*. Això ja és massa consideració. En Sagasta era un trunfo, sí, senyors. Era llarg, molt llarg, sí, senyors. Era el *más grande*, que diuen els flamencs... Però ja és mort, i fa molts anys. El millor que pot fer-se és resar-li un pare-nostre—qui en sapiga—i dir que Déu l'hagi perdonat. Amén.

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

Temps de boles

Encara no surts de casa i et topes amb un amic, ja t'engeguen una bola de les que fan escriuixir.

—No ho saps?

—El què...

—Ço que passa.

—Què passa?

—Res, que Abd-el-Krim

ha llogat una botiga al carrer del Paradís.

—I ara!

—Es ben cert... i es proposa

posar-hi un bar molt bonic, on anar a fer tertúlia

els moros que aquí tenim—

Sols quatre passes camines

i t'aturen d'improvís

—Què tall!

—Jo bé, i tu?

—No gaire.

—I això?

—M'estic avorrint;

fa temps que la policia

no em deixa viure tranquil.

Ja m'han fet dotze registres

en un mes que visc al pis.

—Burrango!

—I tot ve d'un dia

que amb un parell de veïns,

dalt del terrat ens estàvem

cantant els Goigs de Sant Prim,

els quals, sense jo saber-ho,

es veu que són subversius.

—Que ho passí bé, don Arturo!

—Perdó, no l'havia vist.

—Què tal li va anar l'estrena

de l'auto?

—D'aquí a Llofriu

molt bé, però de tornada,

noil ens va tocar patir.

—I això que la marca és bona!

—Es la millor de París;

mes, per nostres carreteres

vagi a peu, cregui'm a mi.

—Que està de bromal...

—Li juro

que va ésser divertit

el viatge de tornada,

car de Llofriu fins aquí,

carrabiners, policies,

mossos, i guàrdia-civils

vint-i-dós cops ens pararen

per a veure tot seguit

si portàvem o no en regla

els papers...

—I ara, que em diu!

—El que sent! Abur!

—Caramba,

si que passen embolics!

—Que no ho sap?

—No pas tot.

—Miri;

segons m'acaben de dir

s'han trobat unes proclames

prop del monument d'en Prim.

—I què deien?

—Oh! perdoni,

no les he pogut llegir;

però m'ha dit la portera,

que té un parell de cosins

molt ficats a la política,

que són papers de perill,

i encara sort que amb la pluja

varen mullar-se bon xic!

—Cavallers, la gran notícia

arribada de Madrid.

—Digui.

—No tenim alcalde;

acaba de dimitir;

ni president de l'Audiència,

ni governador civil;

el bisbe, en Martínez Vargas,

en Marfà i en Milà i Pi,

els seus càrrecs dimiteixen,

i el Govern està afligit.

—Ara sí que ve la grossal...

Uil! que ens tocarà patir!

De notícies com aquestes

i d'altres que no les dic,

a un hom li omplen les butxaques;

i se'n va a casa ensopeit

i emmigranyat, i no sopa

i a la nit no pot dormir.

En sent demà agafa el diari,

el fulleja amb ver delit

i ni una paraula troba

de ço que li varen dir.

Llavors el pobre, respira,

i es sent un home feliç.

Tot allò eren boles! boles

que corren d'ací d'allí; infundis i fantasies que qui sap d'on han sortit, bombolles de sabó frívoles, somnis de les nits d'istiu.

FLOK

L'ESPECTRE DE LA MISERIA

Es inútil que ens volguem enyorar: malgrat els luxes de París i de Nova York, malgrat les excèntriques i criminals dilapidacions de tres o quatre milionaris d'opereta, la misèria més espantosa s'ha apoderat del món. Després de les vaques grasses de la gran guerra, les vaques flaques d'ara. Trobem que és un càstig molt just. La borratxera de sang té mals resultats i es paga cara.

Avui la paguem amb la misèria. S'ha parlat de la misèria a Moscou, a Leningrad, a Berlín, a Viena. Sabem que la misèria s'ha apoderat també de Barcelona i de Madrid. A Barcelona són milers els obrers sense feina i sense habitació. Una barraca bruta, infecta, fastigosa, mancada de tota higiene, val vint o trenta durus al mes. I un obrer no pot pagar vint o trenta durus al mes.

—De pa ja n'hi ha, ja... però està molt ben guardat.

(De Lachen Links)

A Madrid, amb les Corts tancades, no hi ha ningú, i l'habitació en un gran hotel, en un hotel de primer ordre, que durant la guerra valia vuit durus diaris, ara val dotze pessetes.

Això, no obstant, no s'ha parlat de la misèria de Madrid ni de la de Barcelona. Tampoc s'ha parlat de la de París, i existeix la misèria de París. París, avui, com un macquereau qual-sevol, viu de la seva prostitució, dels seus vils teatres de revista, dels seus music-halls canallescs, dels seus cabarets, del seu famós i podrit Montmartre.

I és que era massa gran, massa enorme, massa espantosa, la misèria que a Rússia, a Àustria i a Alemanya devorava milers d'infants, per a què ens adonéssim de la nostra misèria.

Aquest espectacle del sofriment agè havia de fondre'ns les entranyes de pietat, ens havia de retorçar el cor de compassió. I no ha sigut així, llastimosament. Tenim el cor molt dur, tenim les entranyes momificades. En veure que els demés sofrien i es morien de fam hem tancat egoïstament, criminalment, el calaix del pa.

Al món ja n'hi ha de pa, però està molt ben guardat. Ara que en càstig al nostre egoïsmes, a la nostra crueltat, és fàcil que se'ns torni sec i l'haguem de llençar.

ESPANYA

Algú ha dit que ha arribat l'hora espanyola,

Porten els bous de la comarca

l'hora de Carmen. Aquest algú deu ésser un ximple, un idiota al que els tribunals haurien de condemnar per insults a la pàtria. Perquè, francament, no trobem que sigui un elogi per

als espanyols veure's representats en la figura d'una prostituta, que no altra cosa és la protagonista de Merimé.

Això de l'hora espanyola s'ha dit en una ocasió tristíssima: quan a París, a Londres i a Nova York, en unes revues, perfectament imbecils i escrites amb els peus, ens descobrien a la civilització talment com si es tractés d'uns salvatges.

I és moda anar amb "mantón de Manila" pel carrer...

Espanya, per comptes d'averkonyir-se, d'indignar-se d'aquest descobriment, s'hi ha complagut i s'ha enorgullit del que era la riota de tot el món civilitzat: els toreros, les manolas, la guitarreta, el vi petit, la mantilla, la reixa florida, els gelos, els amors desgraciats, la Inquisició, la punyalada...

La gent pensaria, veient aquestes revistes:

—Encara queda al món un país pintoresc!

Encara queda un país salvatge!

I els blasés europeus fan corridas de toros com a Espanya, i es vesteixen, pel carrer, amb mantons de Manila!

Xifres inexactes

En aquest món tot és inexacte. Fins els números, que diu que canten, però no els hi sento la veu ni el vot ni el so. I, precisament, no hi ha res més inexacte que les xifres. Les de les estadístiques, al meu entendre, són les menys exactes. En elles és impossible, o per naps o per cols, treure'n una cosa que no sigui de més ni de menys.

Una estadística estarà a punt d'ésser veritat, sols serà equivocada de dues o tres unitats, i el públic, el respectable, dirà, que no, que allò no pot ésser, que és una barbaritat, que és el comble de l'exageració, que és una trola de les que fan època, més gran que la que deia el sevillà al valencià.

Són inexactes les xifres d'alguns dividends, que la companyia tal o la societat qual posem de manifestació per a pescar algun pagès de ciutat, perquè els de fora ja no s'hi deixen caure. Inexactes són els milions que el Banc X imprimeix a les circulars i a les vinyetes. Quants Estats existeixen al món que siguin veritables xifres d'un presupost?

Els números menys exactes són el quatre i el dos; així, diem: "Mare, poseu-me quatre grans de mongetes". I la vostra mare us posa els quatre grans multiplicats per set o per vuit. Mai se sol dir vuit, deu o quinze; sempre són quatre. Aquest quatre l'emplem per a denotar que la quantitat de mongetes o de patates sigui relativament petita.

Les estadístiques exactes que les corporacions oficials tindrien de fer, són: la de les víctimes ocasionades per aquell llop del carrer de Balmes; la dels vegetals sucumbits sots el jou dels financers del Metro; la dels carrers bruts; la de les interminables obres que hi han a Barcelona; la dels regidors analfabets que han passat per la Casa Gran; la de les prostitutes, lligades per l'esquena amb la dels carrers bruts; la de les esglésies, etcètera. Es a dir: treure una veritable xifra de les vívores que ens estan xuclant la sang, com aquell qui xucla la goma d'un biberó ple de llet.

FENICEX

La Plaça de Catalunya

Us recordeu que fa cosa d'un mes a la Plaça de Catalunya, es treballava amb tanta activitat? Doncs, quasi ja no hi treballa ningú.

Llavors els va convenir tenir llest un costat per a admirar uns forasters, i emplearen a cents d'obers que no descansaven nit ni dia. Un cop acabat aquell costat—el de Cà'n Vicents Ferrer—els convení enllestir igualment depressa un altre cantó—el de la casa del grimpador—i cap allà dugueren els obrers. Es clar, unes obres tan ràpides fetes en dos dies, quedaren esplèndidament. Tan bé quedaren, que fins els quedà ganes de tornar-ho a fer, pel gust que hi trobaren, i ara ho empeden de nou.

Però, acabats aquells dos costats, les obres es tornen a fer de la manera que tots estem acostumats a veure. Uns quants obrers que treballen amb l'ordre d'anar com més a poc a poc millor.

Potser aquesta ordre, aquest cop, és donada, no per a fer quedar bé la tradició barcelonina, encara que els efectes siguin aquests. Potser, aquest cop, és donada perquè—no ho facin córrer—no saben que fer a la Plaça.

La nostra ganga

Aquesta ganga és la tuberculosi, aquesta endèmia que té tot Barcelona ple de les tràgiques caretes de cera i les ulleres impressionants, aquesta bestiola que és la mestressa de la salut dels pobres, grans i petits.

Aquesta ganga ens ha caigut com una rifa, i com que una rifa sempre fa de bon aprofitar, nosaltres fem per manera de conservar-la.

No és que ho digui jo, pel gust d'etzivar una sátira, no. Parlo per boca de la Junta Provincial Antituberculosa que s'ha constituït fa poc.

En el programa de la feina que es proposa la Junta, diu:

Primer. Millorar les institucions antituberculoses actuals, perquè compleixin el seu comès amb les condicions degudes... Així mateix ho diu, sense afegir ni treure una paraula.

Què tal? Diu que les institucions antituberculoses establertes compliran amb les degudes condicions, que és com si ens diguessin que ara no hi compleixen, sigui per impossibilitat o pel que sigui.

D'aquí ve que nosaltres creguem que hi ha ganes de conservar l'essència enemiga del proletariat.

D'ésser així, per ara no ens podem pas queixar, ja que en aquest sentit som quasi, quasi, els campions universals. Tenim un promig de morts per tuberculosi que arriba al 27,70 per 10.000. Déu n'hi doret. A Londres, a Brusselles, a Nova York, a tantes altres ciutats no hi arriben pas ni a la meitat, pobra gent. Són uns lilliputencs al nostre costat. Nosaltres som els macos en aquestes gangues. Nosaltres, el dia que al cinema italià no hi hagi tants físics romàntics, serem campions en tota la línia.

Un campionat més, ve'ls-hi-aquí. Una ganga, què deïem, ara. Una ganga per a les empreses funeràries, volem dir. Que en som de traquils! I quin fàstic que fem!

Els capellans estan de sort

Qui ho diu que els capellans la ballen magra sempre? Generalment sí, els pobrics. Però de tant en tant tenen gangues ben respectables.

Fa poc n'ha passat una d'aquestes gangues. Les processons de Corpus. Per a dur el tàlem de la custòdia els capellans cobraven una quantitat, que si bé no és molt crescuda, com a sobresou és ben aprofitable. Hi havia, naturalment, categories de processons. A la processó de la Catedral, per exemple, cobraven setze durus per a dur el tàlem; a la de Gràcia, quatre. I, és clar, també hi havien categories de capellans. Segons la seva categoria els tocava dur-la a una processó o a una altra.

Setze durus per a passejar-se tres hores. Tira peixet!!!

L'ACTUALITAT

L'exemple dels estudiants xinesos

Estem acostumats a veure els estudiants com una cosa morta, sense esperit. La qüestió és passar-se-la bé durant el curs, rumbejant amb les gentils modistes i anant a jugar a billar, i a l'època d'exàmens posar-se a empollar com uns desesperats i aprovar les assignatures. Si durant tot el curs són uns bons estudiants, pitjor; llavors, són uns rucs de treball. Però d'homes emprenedors, espirituals, inquietos, revoltosos, se'n troben ben pocs entre els estudiants. Ben bé sembla que sigui veritat allò que només estudien els fills dels burgesos i que els homes d'ideal són uns autodidàctics. Havíem rebutjat sempre aquesta creença, però l'experiència ha acabat per donar-los la raó.

I això no passa únicament al nostre país i a Nord Amèrica, els dos pobles més materialistes del món. Mireu tots els estudiants de les races llatines, germanes, saxones i escandinaves, i fins i tot podríem des de les esclaves i bohèmies... Sembla que sigui un mal d'Europa.

En canvi, els estudiants dels països no europeus que diuen que no són tan civilitzats, ens donen l'exemple. L'esperit revoltós sempre s'ha mostrat entre els estudiants no europeus. Però quan ha arribat a un punt més madur i més simpàtic és ara a la Xina. Els estudiants xinesos, en l'actual vaga revoltosa, s'han mostrat amb tota la seva esplendidesa. Han aixecat un estendard espiritual que diu per lema la fecunda rebeldia. Es només amb aquest lema que es pot avançar pel camí del progrés.

Indubtablement, el món camina cap el pur lliberalisme; no passaran molts anys sense veure la bandera de llibertat a tots els països. I els estudiants, que són l'esperança, els homes de demà, tota l'essència de la civilització, han d'anar a la vanguardia d'aquesta marxa. Els pobles on els estudiants no es mouen, on no coneixen altre camí que el de l'aula universitària, donen la sensació de pobles quietos que no avançaran gaire pel camí del progrés. En canvi, on els estudiants senten tota la inquietud espiritual, d'ells serà la glòria i la civilització. Per això creiem en la Xina, on els estudiants s'han sabut posar al costat dels vaguistes per a defensar una causa noble. Avui, per això mateix, la Xina és l'esperança del món.

Nosaltres guaitem el moviment xinès, adolorits en veure que els nostres estudiants no saben tenir la seva espiritualitat.

ROGET

REPICS

L'alcalde de l'Havana, senyor Antoni Esperaza, ha estat a saludar a l'alcalde de Barcelona. Don Antoni Esperaza anava acompanyat de la seva esposa.

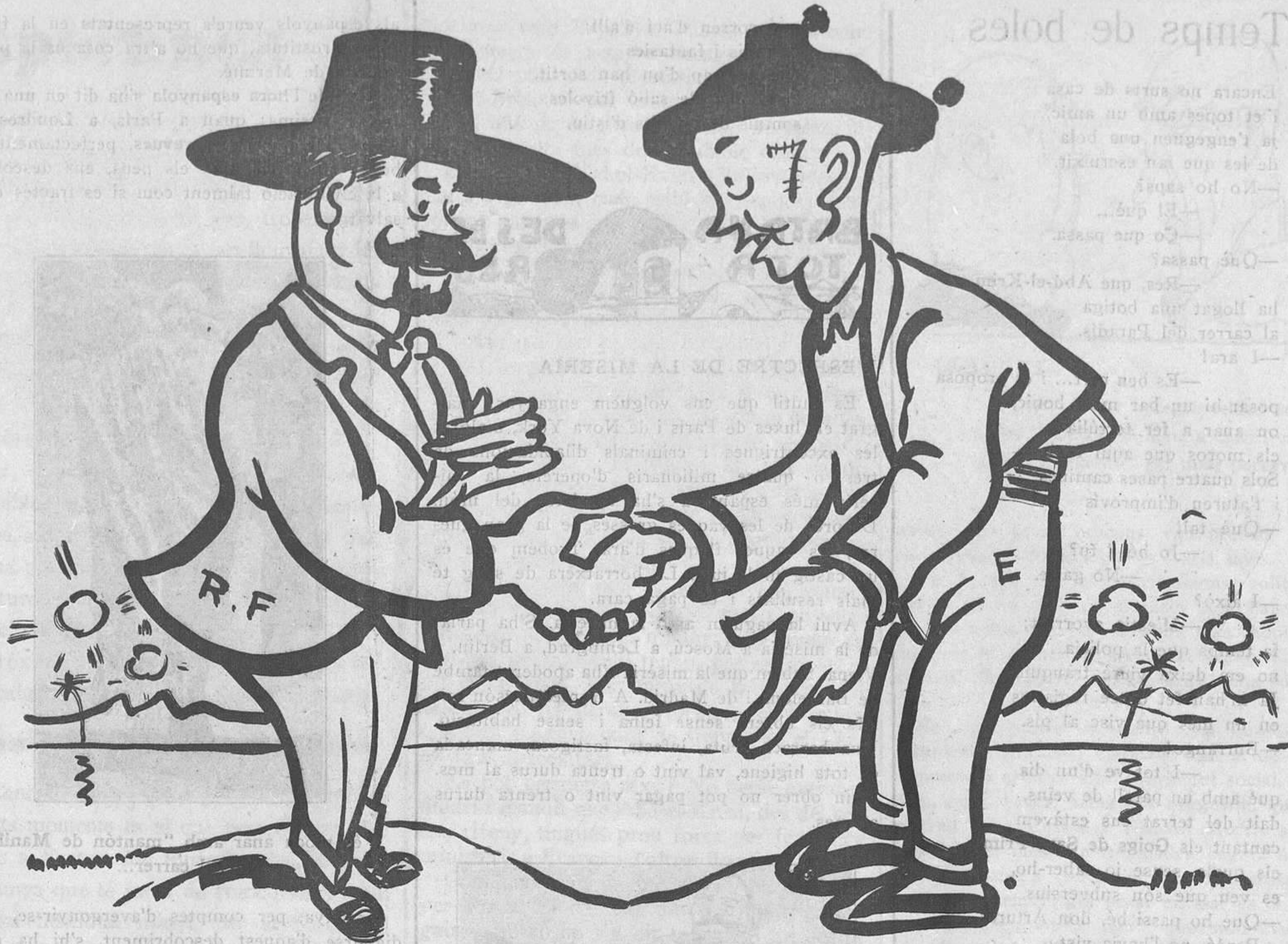
Fins aquí res de particular. Ara ve el bo. L'alcalde de l'Havana ha vingut expressament a Barcelona des de l'Havana, per a saludar a l'alcalde. A l'home no li cabia al cap que hi poguessin haver alcaldes que no eren per elecció popular, i ha fet el viatge per a veure-ho. Se n'entorna dient que mai havia vist una cosa tan original.

Aviseu a tots els lectors que vulguin ésser empleats municipals que estiguin al tanto. Des d'un parell de mesos ençà només hi han que jubilacions. I, és clar, això són vacants que s'han de cobrir.

A finals del mes passat morí a Viver (Castelló de la Plana) la virtuosa senyora Clotilde Noguera i Gallar, vídua del tinent Bellés, el qual, junt amb el comandant Ferrándiz, fou afusellat a Girona després de la temptativa de sublevació de Santa Coloma de Farnés.

E. P. D.

En tornar del seu viatge al Marroc, M. Painlevé ha cridat a totes les minories parlamentàries del seu país per a donar-los compte de la seva excursió. Totes les minories, menys la comunista.

MODES

—Ja ho veus, ara els francesos portem barret cordovès. Es moda a París!
—Va per tu el pollastre!

Senyor Painlevé, vostè també és d'aquests? Vaja, home, no ens ho pensàvem! Si es criden les minories, no se'n pot excloure cap. Mes clar, aigua. Es veritat que els comunistes s'han oposat a la qüestió del Marroc al crit de "El Rif pels rifeyns" (per la nostra part no hi fem cap comentari), però Painlevé, com a polític n'havia de prescindir. Ja se sap que les minories, amb més o menys violència, amb més o menys força, sempre estan a l'oposició de la majoria. Per això són minories, precisament, per oposar-se.

El que ha fet M. Painlevé és fer-se mal veure.

A Barcelona i a la província han estat clausurades totes les lògies massòniques. Pobres massons! Qualsevol dia clausuraran els caus dels taups. Els massons, que obren tant a la callada i a l'amagada, gairebé a sota terra, en el més gran misteri i silenci, quina remor feien? (Després hem sabut que no s'havien clausurat les lògies, però volem aprofitar el "Repic".)

Els russos han dit oficialment que ells ajuden la Xina, els revolucionaris xinesos. Molt bé. Ens plau extraordinàriament l'ajut. La família internacional no té frontera.

L'actual constitució dels Estats dirà que això no pot ésser. I què? Als obreristes a Rússia, per tant, se'ls en fum de la constitució natural dels Estats. Endemés, qui té dret a tirar en cara als rusos que ajuden als revolucionaris xinesos, quan hi han potències estrangeres que ajuden obertament els antirevolucionaris xinesos?

Es diu amb insistència, i sembla que és veritat, que algun propietari de la Plaça de Catalunya ha presentat un interdicte, basant-se en l'alteració amb els consegüents perjudicis causats per les obres que s'hi fan, demanant la suspensió de les obres.

Quan diem nosaltres que la urbanització de la Plaça de Catalunya no s'acabarà mai, malgrat la gran activitat en què es treballava... Decididament, el senyor Nebot no és home de sort, i això que, pobret, tan bon noi com és, mereixeria ésser-ho.

A tot el món es parla dels crims del doctor Bougrat. Res, total: un metge que no matava els clients amb les receptes, sinó amb eines mortíferes. Una petita diferència.

Al "Tívoli" s'ha xiulat l'Hipòlit Làzaro. Quin públic tan poc intel·ligent; Xiular a en Làzaro, indiscutiblement el cantant del món, l'artista més artista! Ell que tant d'èxit obté sempre als teatres de la Barceloneta.

Dimarts, malgrat ésser dia de revetlla, dia que els regidors volien anar a fer la revetlla, es celebrà l'anunciat ple de l'Ajuntament per a aprovar tots els documents relatius a la conversió en subterrani el tren del carrer de Balmaes. Es clar, no cal dir-ho, tot s'aprovà. Gairebé no hi hagué discussió, i és que l'alcalde, abans, havia fet aprendre la lliçó als senyors regidors.

S'ha clausurat l'Orfeo Català.

J. P.: Home, home, sap que escric d'una manera molt original. Mireu que té un cert mèrit escriure "sok" i "des-hafio" per "sóc": "desafio". Però, vaja, comprenem que si no li publicàssim res es disgustaria massa. — J. F. G., de Ll.: Bé, anirà, quan li toqui el torn. — Cap de Suro: Ja té ben bé raó en firmar-se així. — J. de les C.: Ai, xic, que ets càndid, ni un candito. — J. T. R.: No ens amoini més, sinó ja no ens prendrem ni la molèstia de contestar-li. — Enriquet: Passi, que el volem conèixer.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8

"Lo Noy de la Mare"

Cinquanta quatre anys LA CAMPANA DE GRÀCIA ha estat sempre el periòdic del poble. Ella recolleix d'una manera festiva els sentiments democràtics de casa nostra. LA CAMPANA DE GRÀCIA és esperada cada setmana amb inquietud, és llegida amb fruïció. LA CAMPANA DE GRÀCIA és, per excel·lència el periòdic de Catalunya. Les seves batallades són agudes i gracioses.

Però, fa prop de dos anys ha perdut part de la seva amenitat. No podia ésser d'altra manera. Ara, un periòdic polític té una vida difícil. Els lectors i el públic en general se'n fa càrrec.

Per això, per a tornar-li tota la plenitud d'aquella amenitat que cal a LA CAMPANA i també per a correspondre als seus lectors, que tots li han continuat fidels, hem pensat publicar cada setmana, en forma de fullletí enquadrable, en quatre pàgines, que formarà després un elegant volum, tota la col·lecció de LO NOY DE LA MARE. LO NOY DE LA MARE és un dels primers periòdics catalans. LO NOY DE LA MARE sortí a l'any 1866, i fou la delícia de tots els catalans de llavors. Certament, a desgrat dels anys, LO NOY DE LA MARE no ha envellit. Avui és tan jovial i enjogassat com quan va néixer.

El poble català d'avui agrairà aquesta nostra empresa i es delectarà d'aquell periòdic que ja havia delectat els nostres avis. LO NOY DE LA MARE conté les firmes dels millors escriptors de llavors—Valentí Almirall, Robert Robert, "Serafí Pitarrà", Albert S. Llanas, Damàs Calvet, Conrad Roure, encara nostre i els millors dibuixants—Padró, Pellicer, Puiggarí.

La setmana que ve LA CAMPANA DE GRÀCIA començarà a publicar LO NOY DE LA MARE.